

Words

ฟรีดา แมกแฟดเดน เขียน นิฐมน เอกนันท์ แปล

FREIDA McFADDEN

Bestseller
ยอดขายถึงซุคกว่า
3 ล้านเล่ม
ทั่วโลก

THE
HOUSEMAID
IS WATCHING

การเฝ้ามองของเฮาส์เมด

หน้าต่างมีหู ประตูมีช่อง และ “พวกเขา” อาจจับจ้องเราอยู่

Amazon & The New York Times Bestseller

I was so excited to move here, but it's starting to seem like I've chosen the least friendly cul-de-sac in town. One neighbor is hitting on my husband, and the other is judging my dedication as a mother.

ฉันเคยตื่นเต้นนึกหน้าที่จะย้ายมาที่นี่ แต่ตอนนี้ชักรู้สึกเหมือนตัวเองเลือก
ซอยที่เป็นมิตรน้อยที่สุดในเมืองไปเสียแล้ว
เพื่อนบ้านคนหนึ่งให้ทำสามีฉัน ส่วนอีกคนก็คอยตัดสินฉัน
เรื่องความทุ่มเทในฐานะแม่

— ฟรีดา แมกแฟลดน

words

words without boundaries

การเฝ้ามองของเฮาส์เมด

The Housemaid is Watching

พรีดา แมกแพตเดน

เขียน

นิฐมน เอกนันท์

แปล

“ฉันอ่านหนังสือทุกเล่มที่เขาเขียนแล้ว
และตอนนี้ฉันก็อ่านทุกเล่มใหม่อีกรอบ
เพราะบางครั้งการอ่านรอบสองก็สนุกขึ้น
เราจะได้สังเกตเห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นในรอบแรก”

- พรีดา แมกแพตเดน

การเฝ้ามองของเฮาส์เมด

การเฝ้ามองของเฮาส์เมด

The Housemaid is Watching

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

THE HOUSEMAID IS WATCHING by FREIDA MCFADDEN

Copyright © 2024 BY FREIDA MCFADDEN

This edition arranged with JANE ROTROSEN AGENCY LLC

through BIG APPLE AGENCY, INC., LABUAN, MALAYSIA.

Thai edition copyright © 2026 AMARIN CORPORATIONS PUBLIC COMPANY LIMITED

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นการผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8858-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วรรตพันธุ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

ประธานกรรมการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณภาวี • บรรณาธิการ ชนมน วังทิพย์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิ่น • ศิลปกรรมปก กันติศา เพชรพรหมรักษ์

ออกแบบรูปเล่ม ญาณิกา อู้อยิ่ง • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโซ่ • พิสูจน์อักษร ชีรดา ศรีพิพัฒน์กุล, ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว

คำนำสำนักพิมพ์

ใคร ๆ ก็อยากให้ทุกเรื่องราบจบลงด้วยความสงบสุขแบบในเทพนิยาย
มิลลี่ก็เช่นกัน

แต่ชีวิตในจักรวาลเฮาส์เมดไม่ง่ายขนาดนั้นหรอกน่า ไม่ว่าจะสามี่ผู้แสน
หล่อเหลา ลูกชายลูกสาววัยกำลังโตแสนน่ารัก และบ้านหลังใหม่ในย่านใหม่
แสนสงบสุข ก็ล้วนไม่อาจปกป้องมิลลี่จากเรื่องราวอันตรายและกลืนควาเลือด
ได้เลย แต่มในครั้งนี่ เธอผู้เคยเฝ้ามองสอดส่องเบื้องหลังสุดอันตรายของ
ชีวิตใครต่อใคร กลับกลายเป็นฝ่ายที่มีสายตาสีกลับคอยจับจ้องเสียเอง

เพื่อจะหาคำตอบว่าสายตาอันตรายนั้นซ่อนความปรารถนาอะไรไว้ เรา
คงได้แต่มองตามมิลลี่ผ่านปลายปากกาของฟรีดา แมกแพตเดน ที่ไม่ว่าเมื่อไร
ก็ยังยั่วเย้า ล่อหลอก และซ่อนกลเก่งเหมือนเคย และคุณไม่มีทางเลือกอื่น
หรอก นอกจากต้องระแวงระวังภัย ตื่นตระหนก และหงุดหงิดกังวลใจ
ไปกับเธอ (แม้บางทีจะรำคาญเธอไปด้วยพร้อมกัน) จนกว่าจะถึงปลายทาง
ของเรื่องราว

แต่คุณก็รู้ การผจญภัยบนเครื่องเล่นโรลเลอร์โคสเตอร์แสนระทึกใจ
ผ่านผลงานชุดเฮาส์เมดนะคัมค่าเสมอ และบทสรุปเรื่องราวของเธอก็คัมค่า
แก่การรอคอยและอดหลับอดนอนอ่านเหลือเกิน 😊

∥ords

คำนำผู้แปล

กลับมาอีกครั้งกับเฮาส์เมด ซีรีส์ลัดล้นบอดนอนแห่งยุค จากมิลลิที่เพิ่งออกมาใช้ชีวิต กลับไปเรียนหนังสือ จนตอนนี้แต่งงาน มีครอบครัว มีบ้าน มีรถ ดูเหมือนชีวิตเธอจะดีขึ้นในทุกด้าน (อาจยกเว้นเรื่องสุขภาพตามประสามนุษย์แม่วัยทำงาน ซึ่งหลาย ๆ คนคงจะเข้าใจดี...) แต่คนอย่างมิลลินะหรือจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข เพราะความอยากรู้อยากเห็นและความซวยที่วิ่งเข้าหาไม่หยุดหย่อน ทำเอาเธอที่อยากจะมีชีวิตธรรมดา ๆ ต้องประสบพบเจอกับเหตุการณ์ประหลาด เพื่อนบ้านแปลกพิลึก และบ้านลึกลับ แม้แต่คนใกล้ตัวก็อาจไวใจไม่ได้อีกต่อไป

ขอเตือนเป็นรอบที่สาม จงวางหนังสือเล่มนี้ลงซะถ้าไม่มีเวลาพอ เพราะพอได้อ่านแล้วคุณจะไม่ลงเลยละ!

ป.ล. ขอขอบคุณทีมงานสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาส คำแนะนำ และความช่วยเหลือเป็นอย่างดี ขอขอบคุณครอบครัวและเพื่อนๆ ที่คอยสนับสนุนเสมอ ขอขอบคุณหนังสือทุกเล่มที่ซุกซ่อนอยู่ในความทรงจำและช่วยร้อยเรียงตัวอักษร ขอขอบคุณแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ให้ข้อมูลทั้งกับผู้แปลและผู้อ่าน และช่วยให้หนังสือเล่มนี้สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

ณัฐมน เอกนันท์

อารัมภบท

ปี เลือดอยู่ทุกหนแห่ง

ฉันไม่เคยเห็นเลือดเยอะขนาดนี้มาก่อน เลือดชุ่มพรมสีครีม ซึมลงในพื้นไม้ไผ่ ๆ และกระเซ็นเปื้อนขาโต๊ะกาแฟที่ทำจากไม้โอ๊กเป็นหย่อม ๆ หยดเลือดรูปวงรีสมบูรณ์แบบกระเซ็นถึงเบาะโซฟาหนังสีซีด เลือดไหลลงมา เป็นสายตามผนังสีขาวนวล

มีเลือดไม่จบไม่สิ้น หากเพ่งมองดี ๆ ฉันจะเห็นจุดเลือดบนรถในโรงรถ บนใบหญ้าในสนาม หรือในซูเปอร์มาร์เก็ตที่อยู่อีกฝั่งของเมืองด้วยไหมนะ

ที่เลวร้ายกว่านั้นคือมือทั้งสองข้างของฉันโชกเลือด

เลอะเทอะสิ้นดี แม้จะมีเวลาไม่มาก ฉันก็ค้นไม่ค้นมืออยากทำความสะอาดจะแยะ ฉันเคยถูกสอนว่าถ้ามีรอยเปื้อนก็ควรรีบทำความสะอาดทันที ก่อนคราบฝังลึก เพราะคราบนั้นจะติดแน่นถาวรทันทีที่แห้ง โดยเฉพาะคราบบนพรม

โชคร้ายที่ไม่ว่าจะขัดแรงขนาดไหนฉันก็ช่วยล้างชีวิตที่นอนจนกองเลือดไม่ได้

ฉันประเมินสถานการณ์ เอาละ แยะละสิ ฉันจะมีลายนิ้วมือติดอยู่ในบ้านนี้ก็ไม่แปลก แต่คราบเลือดที่ติดชอกเล็บและร่องฝ่ามือที่นั่นอธิบายนยากหน่อย ฉันทำเหม็นรอยเปื้อนที่เริ่มคล้ำบนเสื้อเชิ้ตด้านหน้าไม่ได้เสียด้วย เจอปัญหาใหญ่แล้วละ

ถ้ามีคนเห็นนะนะ

ฉันสำรวจมือทั้งสองข้าง ซึ่งน้ำหนักข้อดีข้อเสียระหว่างการทำความสะอาดคราบเลือดกับการรีบหนีไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้ ถ้าล้างมือ ฉันจะเสียเวลาอันมีค่าไม่กัวินาทีไปและเสี่ยงถูกจับ ถ้าหนีตอนนี้ ฉันจะเดินออกไปพร้อม

มือโชนกเลือด แล้วทุกสิ่งที่มีสัมผัสก็จะเลอะเทอะไปหมด

แล้วกริ่งหน้าประตูก็ดัง

เสียงกริ่งดังก้องทั่วบ้านขณะที่ฉันตัวแข็งทื่อ ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจ
“สวัสดีค่ะ” เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้น

ได้โปรดกลับไปเถอะ ได้โปรด

ทั้งบ้านตกอยู่ในความเงียบ คนที่อยู่หน้าประตูคงคิดว่าไม่มีใครอยู่บ้าน
และตัดสินใจว่าเดี๋ยวค่อยกลับมาใหม่ ต้องเป็นแบบนี้สิ ไม่อย่างนั้นฉัน
จบเห่แน่

เสียงกริ่งดังอีกครั้ง

ไปเถอะ ขอร้องละ ไปเถอะ

ฉันไม่ชอบสวดภาวนา แต่ ณ จุดนี้ ฉันพร้อมคุกเข่าเลย เอ้อ ฉันคง
ทำไปแล้วถ้าเข้าไม่ได้เป็นอันเลือดอยู่นะนะ

เธอคงคิดว่าไม่มีใครอยู่บ้านแน่ๆ ไม่มีใครกดกริ่งเกินสองครั้งหรอก
แต่ขณะที่ฉันคิดว่าตัวเองอาจมีโอกาสรอด ลูกบิดประตูก็สั่นแกรกแล้วเริ่มหมุน
โอ๊ย ไม่นะ ประตูไม่ได้ล็อก อีกประมาณห้าวินาที คนที่เคาะประตู
จะเข้ามาในบ้าน เธอจะเดินมาที่ห้องนั่งเล่น แล้วก็เห็น...

สิ่งนี้

ฉันตัดสินใจแล้ว ฉันต้องหนี ไม่มีเวลาดำริมือ ไม่มีเวลาพะวงเรื่อง
รอยเท้าเปื้อนเลือดที่ฉันอาจทิ้งไว้แล้ว ฉันต้องออกไปจากที่นี่

ฉันได้แต่หวังให้ไม่มีใครรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป

ตอนที่หนึ่ง

หนึ่ง

สามเดือนก่อน

มิลลี

ฉันรักบ้านหลังนี้

ฉันรักทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับบ้านหลังนี้ ฉันรักสนามหญ้าหน้าบ้าน ขนาดมหึมา และสนามหญ้าหลังบ้านที่ใหญ่ยิ่งกว่า (ถึงแม้หญ้าในสนามทั้งสอง จะเริ่มเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลแล้วก็ตาม) ฉันรักห้องนั่งเล่นที่ไม่ได้มีแคโซฟาเล็ก ๆ ตัวเดียวกับโทรทัศน์หนึ่งเครื่อง แต่กว้างขวางจนวางเฟอร์นิเจอร์หลายชิ้นได้ ฉันรักหน้าต่างขนาดใหญ่ที่มองออกไปเห็นละแวกบ้าน ซึ่งฉันเพิ่งอ่านเจอจาก นิตยสารว่าเป็นเมืองที่ดีที่สุดสำหรับการเลี้ยงลูกอีกเมืองหนึ่ง

และเหนือสิ่งอื่นใด ฉันรักที่บ้านหลังนี้เป็นของฉัน บ้านเลขที่ 14 ถนน โลกัสต์สตริตเป็นของฉันเต็มตัว เอ้อ ก็ใช่ มันจะเป็นของฉันเต็มตัวถ้า ผ่านครบสามสิบปีนั่นละ ฉันเอาแต่คิดว่าตัวเองโชคดีขนาดไหนขณะไล่ฉันไป ตามผนังห้องนั่งเล่นใหม่ของเรา ก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปใกล้เพื่อชื่นชม วอลล์เปเปอร์ลายดอกไม้ใหม่เอี่ยม

“แม่จบบ้านอีกแล้ว!” เสียงร้องแหลมดังขึ้นจากด้านหลัง

ฉันรีบถอยออกจากผนัง ต่อให้ฉันจะไม่ใช้การโดนลูกชายวัยเก้าขวบ จับได้ว่าแอบมีซู้ก็ตาม ฉันไม่เคยอายุในความรักที่มีต่อบ้านหลังนี้เลย ฉันอยากตะโกนบอกรักมันให้โลกรู้จากดาดฟ้าด้วยซ้ำ (เรามีดาดฟ้าแสนวิเศษ ฉัน รักบ้านหลังนี้)

“ลูกควรจัดของอยู่ไม่ใช่เหรอ” ฉันถาม

กล่องหิ้งหลายและเฟอร์นิเจอร์ของนิโควางอยู่ในห้องนอนเขาหมดแล้ว ดังนั้นเขาควรจัดของอยู่ ทว่าเขากลับขว้างลูกเบสบอลใส่ผนังซ้ำ ๆ - ผนัง

ลายดอกไม้แสนสวยของฉันทันนั้นละ - แล้วก็รับบอลอยู่อย่างนั้น เราเพิ่งเข้ามา
อยู่ในบ้านได้ไม่ถึงห้านาทีด้วยซ้ำ และเขาก็ตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะทำลายมัน
ฉันทันรับรู้ได้จากดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่นั้น

ใช้ว่าฉันทันไม่รักลูกชายที่สุดในโลก ถ้าเกิดเหตุการณ์สมมติที่ฉันทันต้อง
เลือกระหว่างชีวิตของนิโคกับบ้านหลังนี้ แน่แน่นอนว่าฉันทันต้องเลือกนิโค ไม่เห็น
จะต้องถาม

แต่ฉันทันแค่อยากสื่อว่าถ้าเขาทำอะไรก็ตามจนบ้านพัง เขาต้องโดนกัก
บริเวณจนกว่าจะถึงวัยที่ต้องโกนหนวดเลยละ

“ผมจะจัดของพຽ່งนี้ฮะ” นิโคตอบ ดูเหมือนปรัชญาชีวิตของเขาคือ
การทิ้งทุกอย่างไว้ทำในวันพຽ່งนี้

“ทำตอนนี้เลยดีไหม” ฉันทันเสนอ

นิโคโยนบอลขึ้นฟ้าสูงจนเฉียดเพดาน ถ้าเรามีของมีค่าในบ้านขึ้นมา
จริง ๆสักชิ้น ฉันทันคงหัวใจวายไปแล้ว “วันหลังค่อยทำฮะ” เขายืนกราน
แปลว่าจะไม่มีวันทำ

ฉันทันเงยหน้าเพ่งมองบันได ไซ้ เรามีบันได! บันไดของจริงไม่มั่วนี้ม
จริงอยู่ที่มันส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดทุกอย่างก๊าว และราวบันไดก็อาจหลุดออกมา
ถ้าจับแน่นเกินไป แต่เรามีบันได บันไดที่พาขึ้นไปสู่อีกชั้นหนึ่งของบ้านหลังนี้

คุณคงดูออกว่าฉันทันอยู่ในนิวยอร์กชิตีมานานเกินไป ฉันทันสองจิตสองใจ
ว่าจะกลับมาที่เกาะลองไอแลนด์ดีไหมเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนอยู่
ที่นี่ครั้งนั้น แต่นี่ก็ผ่านมาเกือบสองทศวรรษแล้ว - อดีตอันไกลโพ้น

“เอดา” ฉันทันร้องเรียกไปทางชั้นบน “เอดา ช่วยออกมาตรงนี้นะหน่อย
ได้ไหมจ๊ะ”

ไม่นาน ลูกสาววัยสิบเอ็ดขวบก็โผล่หน้ามาที่บันได ฉันทันเห็นผมสีดำ
หยิกหนาเป็นคลื่นและดวงตาสีดำสนิทลอมมองตอบมา เธอมีสีตาเหมือนนิโค
เด็ก ๆ ได้สีตามาจากพ่อกันทั้งคู่ เอดาต่างจากน้องชาย เธอจัดของส่วนตัว
ตั้งแต่มาถึงอย่างไม่ต้องสงสัย เธอเป็นนักเรียนดีเด่น - เป็นพวกที่ทำการบ้าน
เองโดยไม่ต้องให้ใครบอก แถมยังทำเสร็จก่อนกำหนดส่งเป็นสัปดาห์

“เอดา” ฉันทันเอ่ย “จัดของใกล้เสร็จหรือยัง”

“ใกล้แล้วค่ะ” ไม่แปลกใจเลย

“ลูทพอจะช่วยนิโคจัดของได้ไหมจ๊ะ”

เอดาพยักหน้าอย่างไม่ลังเล “แน่นอนค่ะ มาสิ นิโค”

นิโคคุกคิดขึ้นมาทันทีว่านี่คือโอกาสให้พี่สาวมาช่วยจัดการข้าวของส่วนใหญ่แทน “ได้เลย!” เขารับคำอย่างยินดี

ในที่สุดนิโคก็หยุดใช้ลูกเบสบอลเขย่าขวัญฉันสักที เขาวิ่งขึ้นบันไดที่ละสองขั้นไปหาเอดาที่ห้องตัวเอง ฉันตั้งใจจะอ้าปากเตือนไม่ให้เธอทำทุกอย่างแทนเขา แต่ก็เปล่าประโยชน์ ตอนนั้นฉันต้องจัดข้าวของจากกล่องของตัวเองอีกประมาณหกสิบใบ ขอแค่ทุกอย่างเสร็จเรียบร้อยฉันก็ดีใจแล้ว

เราโชคดีเป็นบ้านที่ได้เป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ เราประมูลบ้านแพ้นหลายต่อหลายครั้ง ทั้งที่บ้านเหล่านั้นไม่ได้อยู่ในย่านดีเท่านี้ด้วยซ้ำ ตอนนั้นฉันคิดว่าเราคงไม่มีทางได้ครอบครองอดีตบ้านไร่เก่าแก่ในเมืองที่มีโรงเรียนรัฐบาลชั้นนำ ฉันแทบร้องไห้ด้วยความปลื้มปริ่มตอนนายหน้าอสังหาฯโทร มาบอกว่าบ้านหลังนี้เป็นของเราแล้ว แถมยังได้มาในราคาที่ต่ำกว่าราคาขายตั้งสิบเปอร์เซ็นต์แน่ะ!

จักรวาลจัดสรรมาแล้วแน่ ๆ ว่าเราคู่ควรที่จะได้รับโชคคืออยู่บ้าง

ฉันมองลอดหน้าต่างไปยังรถบรรทุกขนย้ายที่จอดอยู่นอกบ้าน บ้านเราอยู่ในซอยตันเล็ก ๆ ร่วมกับบ้านอื่นอีกสองหลัง ฉันเห็นเงาร่างคนหลังหน้าต่างบ้าน เพื่อนบ้านใหม่ละมั้ง หวังว่าพวกเขาจะเป็นมิตรนะ

เสียงโครมครามดังขึ้นจากด้านในรถบรรทุก ฉันรีบเปิดประตูบ้านไปดูว่าเกิดอะไรขึ้น จากนั้นก็วิ่งเหยาะ ๆ ออกไปข้างนอก พอดีกับที่สามี่ลงจากรถพร้อมเพื่อนคนหนึ่งที่มาช่วยขนของ ฉันอยากจ้างบริษัทขนย้าย แต่เขายินกรานจะทำเองและลากเพื่อนมาช่วย ฉันยอมรับว่าเราจำเป็นต้องประหยัดเงินทุกเพนนีถ้าอยากผ่อนบ้านได้ตามกำหนด บ้านในฝันของเราคงไม่ใช่เล่น ๆ เลย แม้จะซื้อด้วยราคาต่ำกว่าราคาขายสิบเปอร์เซ็นต์ก็ตาม

สามีกำลังยกฝั่งหนึ่งของโซฟาสำหรับห้องนั่งเล่น เลื้อยชิดมุมห้องแนบลำตัว ฉันสะดุ้งเพราะเขาอายุเข้าเลขสี่แล้ว และสิ่งสุดท้ายที่ควรเกิดขึ้นกับเขาคืออาการหลังเดาะ ฉันเตือนเขาแล้วตอนเราวางแผนจะย้ายบ้าน และเขาก็ทำเหมือนคำเตือนพวกนั้นเป็นคำพูดเหลวไหลที่สุดที่เคยได้ยิน แม้ว่าฉัน

จะหลังเตาะแทบทุกสัปดาห์ แถมไม่ใช่เพราะยกโซฟาด้วย แต่เป็นเพราะเรื่อง
ซีปะตัวอย่างการจาม

“ช่วยระวังตัวหน่อยได้ไหม เอนโซ” ฉันพูด

เขาเงยหน้ามองฉัน แล้วตอนเขาส่งยิ้มมาให้ ฉันก็ใจละลาย นี่เป็น
เรื่องปกติหรือเปล่า ผู้หญิงคนอื่นที่แต่งงานเกินสิบเอ็ดปีแล้วยังตัวอ่อนยวบ
เพราะคู่รักเป็นครั้งคราวอยู่ไหมนะ

ไม่งั้นหรือ แค่นั้นหรือ

แบบว่า ฉันไม่ได้เป็นแบบนั้นตลอดเวลาหรอกนะ บ้าจริง ถึงอย่างไร
ฉันก็แพ้ทางเขาอยู่ดี ดีเสียอีกที่เขาดูเร้าร้อนขึ้นทุกปีอย่างน่าพิศวง (ส่วนนั้น
ก็แค่แก้ตัวลงอีกปี)

“ผมระวังตัวอยู่แล้ว” เขายืนยัน “อีกอย่างโซฟานี้จะเบาจะตาย!
เหมือนไม่ได้แบกอะไรเลย”

คำพูดนั้นทำให้ชายที่ยกโซฟาอีกฝั่งกลอกตา แต่ก็ต้องยอมรับว่าโซฟา
ตัวนี้ไม่หนักขนาดนั้น เราซื้อมันมาจากอียิปต์ ถือว่าก้าวหน้าจากโซฟาตัวก่อน
ที่เราลากมาใช้จากริมถนน เอนโซเคยเชื่อด้วยว่า เฟอร์นิเจอร์ที่ดีที่สุดล้วน
มาจากริมถนนนอกอาร์ทเมนต์

ตั้งแต่ตอนนั้นเราก็โตขึ้นบ้างแล้ว ฉันหวังว่าอย่างนั้นนะ

ขณะที่เอนโซและเพื่อนยกโซฟาเข้ามาในบ้านแสนสวยหลังใหม่ของเรา
ฉันก็เงยหน้ามองบ้านฝั่งตรงข้ามอีกครั้ง มันคือบ้านเลขที่ 13 ถนนโลคัสต์สตรีต
ใครบางคนยังจ้องฉันจากหลังหน้าต่าง ในบ้านมีดสนิท ฉันจึงมองอะไรไม่เห็น
นัก แต่ร่างนั้นยังอยู่หลังหน้าต่าง

ใครบางคนเฝ้ามองเราอยู่

แต่นี้ไม่ใช่ลางร้ายสักหน่อย คนที่อยู่ในบ้านหลังนั้นคือเพื่อนบ้าน
คนใหม่ เขาคงอยากรู้แน่ๆว่าเราเป็นใคร ทุกครั้งที่เห็นรถบรรทุกขนย้าย
นอกอาร์ทเมนต์ ฉันก็มองลอดหน้าต่างไปดูเสมอว่าใครย้ายเข้ามา จากนั้น
เอนโซก็จะหัวเราะและบอกให้ฉันหยุดมองแล้วไปแนะนำตัวเสีย

เขากับฉันต่างกันตรงนั้นละ

เอ่อ เราไม่ได้แตกต่างกันแค่เรื่องเดียวหรอก

ฉันโบกมือให้เจ้านั้นเพราะอยากเปลี่ยนแปลงตัวเองและทำตัวเป็นมิตรให้มากขึ้นเหมือนสามี คิดเสียว่าเป็นการทักทายเพื่อนบ้านคนใหม่ในบ้านเลขที่ 13 ถนนโลคัสต์สตรีทก็แล้วกัน

ทว่าคนที่อยู่หลังหน้าต่างไม้โบกมือตอบ บานเกล็ดปิดฉับ แล้วร่างนั้นก็หายไป

ยินดีต้อนรับสู่ย่านนี้

สอง

เอนโซ ยกกล่องใบท้ายๆ เข้ามาในบ้าน ส่วนฉันก็ยืนอยู่บนสนามหญ้าหรือม้านั่งของเรา หนีจากการจัดของมาเพื่อฝันว่าสนามนี้จะหน้าตาเป็นอย่างไร หลังจากสามีช่วยชุบชีวิตให้ เอนโซเป็นจอมเวทมือฉมังเรื่องสนามหญ้า – เราเจอกันครั้งแรกเพราะอะไรแบบนั้นนั่นละ หย่อมหญ้าสีน้ำตาลและดินแตกกระแหงดูแทบเกินเยียวยา แต่ฉันรู้ว่าหนึ่งปีจากนี้ เราจะมีสนามหญ้าที่สวยงามที่สุดในซอย

ฉันยังล่องลอยอยู่ในภาพเพื่อฝันตอนประตูบ้านข้างๆ – บ้านเลขที่ 12 ถนนโลคัสต์สตรีต – เปิดออก ผู้หญิงผมสีน้ำตาลทองทรงบ๊อบชอยไล่ระดับก้าวออกมา เธอสวมเสื้อเบลล่าสีขาเข้ารูป กระโปรงสีแดง และรองเท้าส้นสูงประดับหมุดหนามที่เหมือนเอาไว้ควักลูกตาใครสักคนได้ (ทำไมความคิดฉันถึงวนไปหาเรื่องพรรคนี้ทุกทีนะ)

เธอดูเป็นมิตร ต่างจากเพื่อนบ้านฝั่งตรงข้าม เธอยกมือทักทายอย่างกระตือรือร้นและเดินเข้ามาหาตามทางเดินปูหินระยะสั้นๆ ระหว่างบ้านของเราทั้งคู่

“สวัสดีค่ะ!” เธอพูดจ้อ “ฉันดีใจสุดๆ ที่ได้เจอเพื่อนบ้านใหม่สักที! ฉันชื่อซูเซตต์ โลเวลล์”

ทันทีที่ฉันเอื้อมไปจับมือที่เพ็งตกแต่งเล็บอย่างดีของเธอ อีกฝ่ายก็ตอบรับฉันด้วยการบีบมือแน่นและเขย่าสุดกำลังอย่างน่าทึ่งเกินแรงผู้หญิงทั่วไป “ฉันชื่อมิลลี อักการ์ดี ค่ะ” ฉันแนะนำตัว

“ดีใจเหลือเกินที่ได้พบคุณ มิลลี” เธอเอ่ย “แล้วคุณจะชอบที่นี่ที่สุดหัวใจแค่ไหน?”

“ชอบไปแล้วละค่ะ” ฉันบอกเธอตามตรง “บ้านหลังนี้วิเศษไปเลย”

“โอ๊ย ไซ้เลย” ซูเซตต์พยักหน้าหงิกๆ “บ้านหลังนี้ว่างมาพักใหญ่แล้ว
นั้นละ บ้านเล็ก ๆ แบบนี้ขายออกยากนะ แต่ฉันรู้ว่าท้ายที่สุดแล้วครอบครัว
ที่ไซ้ก็จะย้ายเข้ามาอยู่ดี”

เล็กอย่างนั้นหรือ นี่เธอดูถูกบ้านแสนรักของเราอยู่ไซ้ไหม “เอ่อ ฉัน
ชอบบ้านหลังนี้นะ”

“อ้อ ค่ะ มันอบอุ่นกะทัดรัดสุดๆ ไปเลยเนอะ แล้วก็...” เธอไล่สายตา
มองบันไดหน้าบ้านที่ปูพวงอยู่บ้าง ถึงแม้เอนโซสาบานว่าจะซ่อมให้ภายหลัง
ก็ตาม มันอยู่ในรายการรอซ่อมแซมยาวเหยียดที่เราต้องจัดการ “ดูบ้าน ๆ
ดินะ บ้าน ๆ สุด ๆ”

อืม เธอดูถูกบ้านหลังนี้อยู่จริงๆ

แต่ฉันไม่สน ฉันยังรักมันอยู่ดี เพื่อนบ้านหัวสูงจะคิดเห็นอย่างไรก็ช่าง

“คุณทำงานด้วยหรือเปล่า มิลลี” ซูเซตต์ถาม ดวงตาสีฟ้าอมเขียว
เพ่งมองไปหน้าฉัน

“ฉันเป็นนักสังคมสงเคราะห์ค่ะ” ฉันตอบด้วยน้ำเสียงเจือความภูมิใจ
แม้จะทำอาชีพนั้นมาหลายปีแล้วก็ตาม ฉันยังคงภาคภูมิใจในวิชาชีพนี้ จริงอยู่
ที่มันช่างเหน็ดเหนื่อย บั่นทอนจิตใจ ค่าตอบแทนก็ไม่หวือหวา แต่ฉันก็รัก
งานนี้ “คุณล่ะ”

“ฉันเป็นนายหน้าอสังหาฯ” เธอตอบอย่างภาคภูมิใจพอกัน อ้อ เข้าใจ
แล้วว่าทำไมเธอถึงดูถูกบ้านเราด้วยคำพูดคำจาแบบพวกนายหน้า “ตอนนี้
ตลาดกำลังคึกคักเลย”

ไซ้ นั่นก็จริง ฉันเพิ่งนึกได้ว่าซูเซตต์ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับในการขายบ้าน
หลังนี้ แต่ถ้าเธอเป็นนายหน้าอสังหาฯ ทำไมเพื่อนบ้านของเธอเองถึงไม่อยาก
ฝากเธอขายบ้านให้ล่ะ

เอนโซก้าวลงจากรถบรรทุกพร้อมยกกล่องมาเพิ่ม เลื้อยยึดถังแวนอก
ผมสีดำเปียกชุ่ม ฉันจำได้ว่าใส่หนังสือไว้ในกล่องพวกนั้นและกังวลว่ากล่อง
หนังสือจะหนักเกินไป อีกอย่างตอนนี้เขาก็ไม่ได้ถือแค่กล่องหนังสือ แต่ยัง
ซ้อนกล่องอีกใบไว้ด้วย แค่มองฉันก็ปวดหลังแล้ว

ซูเซตต์เฝ้ามองเขาอยู่เช่นกัน เธอมองตามเขาจากรถบรรทุกมาที่ประตู

หน้าบ้านเรา รอยยิ้มแผ่กว้างเต็มใบหน้า “พนักงานขนของของคุณนี่แซบสุด ๆ” เธอออกความเห็น

“จริง ๆ แล้ว” ฉันพูด “นั่นสามีฉันค่ะ”

เธออ้าปากค้าง ดูเหมือนจะประทับใจเขามากกว่าบ้านเสียอีก “จริงเทร่อ”

“อ่าฮะ” เอนโซวางกล่องลงในห้องนั่งเล่นแล้วเดินออกจากบ้านไป ยกของต่อ เขามีพละกำลังขนาดนั้นได้อย่างไร ก่อนเขาจะเดินไปถึงรถบรรทุกฉันก็โบกมือเรียก “เอนโซ มาทักทายซูเซตต์ เพื่อนบ้านใหม่ของเราหน่อย”

ซูเซตต์รีบจัดเสื้อผ้าและตัดผมสีน้ำตาลทองไว้หลังใบหู ฉันแน่ใจเลยว่าเธอคงรีบสำรวจตัวเองด้วยกระจกพกพาและเติมลิปสติกไปแล้วถ้าทำได้ แต่เธอไม่มีเวลาให้ทำอย่างนั้น

“ลืบดีค่ะ!” เธอทักทายเจ็ยแจ้วพร้อมยื่นมือออกมา “ยินดีที่ได้รู้จัก! เอนโซใช่ไหม”

เขาจับมือเธอแล้วยิ้มกว้างทันทีจนเกิดริ้วรอยยับย่นรอบดวงตา “ครับผมชื่อเอนโซ คุณชื่อซูเซตต์ใช่ไหม”

เธอหัวเราะคิกคักแล้วพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น ท่าทางดูรื่นเริงไปหน่อย แต่ถ้าว่ากันตามตรง เขาก็โปรยเสน่ห์อยู่จริง ๆ สามีฉันอยู่ในประเทศนี้มายี่สิบปีแล้ว ตอนเราพูดคุยกันบนโต๊ะอาหาร สำเนียงเขาแทบไม่แปลกแปร่งแล้ว แต่เมื่อใดที่เขาพยายามบริหารเสน่ห์ที่ขึ้นมา เขาจะพูดด้วยสำเนียงเหมือนเพิ่งลงจากเรือหมาด ๆ หรือถ้าเป็นเขาคงจะพูดว่า “เพิ่งลงจากเรือ”

“คุณจะชอบที่นี่แน่นอน” ซูเซตต์ยืนยัน “ที่นี่เป็นชอยเล็ก ๆ ที่เงียบสงบ”

“เราชอบมันไปแล้วละค่ะ” ฉันว่า

“บ้านของพวกคุณก็น่ารักกระจ่มกระจิมสุด ๆ เลยนะ” เธอเสริม ช่างสรรหาวิธีมายั่วว่าบ้านเราเล็กกว่าบ้านเธอขนาดไหนเหลือเกินนะ “เหมาะเจาะเลยสำหรับพวกคุณและลูก ๆ โดยเฉพาะเจ้าตัวน้อยอีกคนที่กำลังจะลืมตาดูโลก”

เธอพูดแบบนั้นพลางจ้องท้องฉันเขม็ง ซึ่งแน่นอนว่าไม่มีเจ้าตัวน้อยคนไหนกำลังจะลืมตาดูโลก ฉันไม่มีเจ้าตัวน้อยอยู่ในท้องมาเก้าปีแล้ว

ส่วนที่แย่ที่สุดคือเอนโซหันขวับมามองฉัน และชั่วอึดใจนั้น สีหน้าของเขาก็ทอประกายตื่นตื่น ถึงแม้*เขารู้้อยู่/แก้ไข* ว่าฉันผูกท่อน้ำไข¹ แล้วตอนผ่าตัดถูกฉีดยาเพื่อคลอดนิโค ฉันก็มลงมอท้อง สังเกตเห็นเลือดที่หนูขึ้นอย่างน่าอาย ฉันขายหน้าขึ้นมาทันที

“ฉันไม่ได้ท้อง” ฉันบอกซูเซตต์พร้อมถือโอกาสบอกสามีไปด้วยในตัว ซูเซตต์ยกมือข้างหนึ่งปิดปากที่ทาลิปสติกสีแดง “ตายละ ขอโทษจริง ๆ! ฉันแค่เดา...”

“ไม่เป็นไรอะ” ฉันตัดบทก่อนที่เธอจะพูดอะไรเลวร้ายกว่านั้น ฉันรกร่างกายตัวเองจริงๆ นะ ฉันผอมแห้งตลอดวัยเลขสอง แต่ตอนนั้นฉันมีส่วนโค้งเว้าแบบผู้หญิงให้อวดบ้างแล้ว และฉันก็กล้าพูดด้วยว่าสามีดูชอบด้วยเช่นกัน

ถึงอย่างนั้นฉันก็จะทิ้งเลือดตัวนี้

“เรามีลูกสองคนครับ” เขาโอบไหล่ฉัน ไม่รู้สึกถึงคำเหยียดหยามของซูเซตต์เลย “ลูกชายชื่อนิโค ลูกสาวชื่อเอดา”

เอนโซภูมิใจในตัวลูกทั้งสองเหลือเกิน เขาเป็นพ่อผู้แสนวิเศษ และถ้าฉันไม่เกือบตายตอนคลอดลูกชาย เขาคงอยากมีลูกเพิ่มอีกห้าคนด้วยซ้ำ เราอยากรับลูกบุญธรรมหรืออุปถัมภ์เด็ก แต่ลืมเรื่องนั้นไปได้เลยเมื่อพิจารณาจากปมหลังของฉัน

“คุณมีลูกใหม่คะ ซูเซตต์” ฉันถาม

เธอสายตึ้งด้วยสีหน้าหวาดหวั่น “ไม่มีอยู่แล้ว ฉันไม่อยากเป็นแม่คนเลย ฉันอยู่กับสามีที่ชื่อเจนาทานแค่สองคน แล้วเราก็มีความสุขดีโดยไม่ต้องมีลูก”

เยียม - เธอมีสามีเป็นตัวแทนแล้ว อยู่ห่าง ๆ สามีฉันหน่อยก็ได้ที่นี่

“แต่บ้านฝั่งตรงข้ามมีเด็กผู้ชายอยู่คนหนึ่งนะคะ” เธอเอ่ย “เขาอยู่เกรตสาม”

“นี่โคอยู่เกรตสามเหมือนกันเลย” เอนโซพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น

¹ การทำหมันถาวรวิธีหนึ่ง

“เราน่าจะแนะนำให้เด็ก ๆ รู้จักกัน”

เราจำเป็นต้องให้ลูกย้ายโรงเรียนกลางคันตอนย้ายบ้าน เชื่อฉันเถอะ – ถ้าเป็นไปได้คุณคงไม่อยากให้ลูกที่อยู่ในวัยเรียนสองคนย้ายออกจากโรงเรียนกลางเดือนมีนาคมอย่างฉุกฉลิวหรอก ฉันรู้สึกผิดเต็มหัวใจ แต่เราผ่อนบ้านพร้อมจ่ายค่าเช่าอพาร์ทเมนต์ไปจนจบภาคเรียนไม่ไหวจริงๆ เราจึงไม่มีทางเลือกแล้ว

นี่คือผู้ชอบเข้าสังคมเหมือนพ่อดูไม่เคียดร้อนนัก สำหรับเขา ห้องเรียนที่เต็มไปด้วยเด็ก ๆ หน้าที่ใหม่ให้ตัวเองได้เล่นตลกสร้างความประทับใจคือการพจญภัยอันสนุกสนาน ส่วนเขาได้รับฟังอย่างสงบ แต่หลังจากนั้นไม่นานฉันกลับเห็นเธอแอบร้องไห้ในห้องเพราะไม่อยากแยกจากเพื่อนสนิทสองคน ฉันหวังว่าพอถึงช่วงฤดูใบไม้ร่วง ทั้งคู่จะปรับตัวได้ และความเจ็บปวดจากการย้ายโรงเรียนกลางคันจะกลายเป็นเพียงความทรงจำเลือนราง

“คุณลองไปทำความรู้จักดูก็ได้นะ” ซูเซตต์ยกไหล่ “แต่เจนนิส ผู้หญิงที่อยู่บ้านหลังนั้นไม่ค่อยเป็นมิตรเท่าไร เธอแทบไม่ออกจากบ้านเลย ยกเว้นตอนเดินไปส่งลูกที่จตุรอรถรับส่ง ปกติฉันเห็นเธอนั่งมองถนนอยู่ริมหน้าต่าง ชอบสอดรู้สอดเห็นสุดๆ”

“โอ้” ฉันอุทาน นึกสงสัยว่าเจนนิสผู้แทบไม่ออกจากบ้านจะเป็นพวกช่างสอดไปได้อย่างไร

ฉันมองไปยังฝั่งตรงข้าม ตรงบ้านเลขที่ 13 ถนนโลคัสต์สตรีต หน้าต่างทุกบานมีตสนิท แม้ตอนนี้อยู่เป็นช่วงกลางวันแสดๆ และดูเหมือนมีคนอยู่ในบ้านด้วย

“คุณควรซื้อμούลี่ดีๆ มาติดหน้าต่างนะ” เธอบอกฉัน “ไม่งั้นเธอส่องได้ชัดแฉ่วแฉ่ว”

ฉันและเอนโซหันไปมองบ้านใหม่เอี่ยมอ่องของเราอย่างพร้อมเพรียงกัน เราจุกคิดขึ้นได้ตอนนั้นเองว่าไม่มีหน้าต่างสักบานที่มีมูลี่หรือผ้าม่าน เรานึกไม่ถึงได้อย่างไรกันนะ ไม่มีใครบอกว่าต้องซื้อมูลี่นี้! บ้านทุกหลังที่เราเคยอยู่มีมูลี่ตั้งแต่แรกกันทั้งนั้น!

“ผมจะไปซื้อมูลี่เอง” เอนโซกระซิบข้างหู

“ขอบคุณ”

ซูเซตต์ดูขบขันความไม่รู้เรื่องราวของเรา “นายหน้าของพวกเขาคุณไม่ได้เตือนให้ซื้อหุ้นี่เหรอ”

“เหมือนจะไม่นะคะ” ฉันพิมพ์

ซูเซตต์คงอยากบอกเป็นนัยว่าถ้าเธอเป็นนายหน้าให้เรา เธอคงเตือนเราไปแล้ว แต่สายไปหน่อย ตอนนี้อยู่แบบไม่มีหุ้นี่กันไปแล้ว

“ฉันแนะนำบริษัทดี ๆ มาช่วยติดตั้งหุ้นี่ได้นะ” เธอว่า “บ้านเราก็ใช้บริการบริษัทนั้นเมื่อปีที่แล้ว พวกนั้นช่วยติดตั้งหุ้นี่ทรงรังผึ้งสวย ๆ ให้เราที่ชั้นล่างและชั้นบน แล้วก็ติดบานเกล็ดน่ารัก ๆ ที่ห้องใต้หลังคาให้ด้วย”

ฉันนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าของแบบนี้ราคาเท่าไร แต่คงแพงกว่าที่เราจ่ายไหวแน่ ๆ

“ไม่เป็นไรครับ ขอบคุณ” เอนโซเอ่ย “ผมทำเองได้”

เธอขยิบตาใส่เขา “ค่ะ ฉันเชื่อว่าคุณทำได้”

ล้อกันเล่นหรือเปล่า ฉันเริ่มเอียนที่ผู้หญิงคนนี้คอยอ้ออวยสามีฉันต่อหน้าต่อตาแล้วนะ ใจว่าผู้หญิงคนอื่น ๆ ไม่ทำแบบนี้หรอก แต่พระเจ้าช่วยเราเป็นเพื่อนบ้านกันนะ สงวนท่าทีนิด ๆ หน่อย ๆ ไม่เป็นหรือ ใจหนึ่งฉันอยากตอบโต้บ้างเหลือเกิน แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ ฉันไม่ควรสร้างศัตรูหลังจากเพิ่งย้ายบ้านมาไม่ถึงห้านาที

“อีกอย่าง” เธอเกริ่น “ฉันอยากชวนครอบครัวคุณมากินมื้อค่ำด้วยกันที่บ้านค่ะ ทั้งคู่เลยนะ แล้วก็...พาลูก ๆ พวกคุณมาด้วยก็ได้” เธอดูไม่กระตือรือร้นให้ลูก ๆ เราเข้าบ้านตัวเองสักเท่าไร นี่ขนาดยังไม่รู้ด้วยซ้ำนะว่านิโคมีแนวโน้มจะทำลายของแพงภายในห้านาทีหลังจากเข้าไปในห้องใดห้องหนึ่งนะ

“ได้สิ เยี่ยมเลย” เอนโซเอ่ย

“วิเศษ!” เธอฉีกยิ้มให้เขา “คืนพรุ่งนี้ดีไหมคะ ฉันแน่ใจว่าตอนนั้นห้องครัวของคุณคงยังไม่เรียบร้อย เพราะงั้นฉันจะช่วยแบ่งเบาภาระเอง”

เอนโซเลิกคิ้วมองฉัน เขามีพลังงานล้นเหลือสำหรับการเข้าสังคม แต่ฉันเป็นพวกโลกส่วนตัวสูง จึงซาบซึ้งที่เขาถามฉันก่อนรับปาก ใจจริงแล้ว

ฉันไม่อยากใช้เวลายามค่ำกับผู้หญิงคนนี้เลย เธอดูเยอะไปหน่อย แต่ถ้าจะอาศัยอยู่ที่นี้ เราก็ควรสนิทสนมกับเพื่อนบ้านเอาไว้ไม่ใช่หรือ นั่นไม่ใช่สิ่งที่ครอบครัวธรรมดาๆ แถบชานเมืองทำกันหรืออย่างไร และบางทีถ้าได้รู้จักจริงๆ เธออาจไม่ใช่คนเลวร้าย

“ได้ค่ะ” ฉันพูด “ดีเลย เราแทบไม่รู้จักใครในเกาะลองไอแลนด์เลย” ซูเซตต์แหงนหน้าหัวเราะอวดฟันขาวจี้ะเรียงเป็นแถว “โอ๊ย มิลลี...” ฉันมองเอนโซที่ยกไหล่อยู่ เราทั้งคู่ไม่รู้ว่ามีอะไรน่าขำกันหนา “อะไรหรือคะ”

“ไม่รู้เลยสินะคะว่าตัวเองพูดจาพิลึกแค่ไหน” เธอหัวเราะคิกคัก “ไม่มีใครพูดว่า ‘ในเกาะลองไอแลนด์’ กันหรอกนะ”

“ไม่...ไม่พูดกันหรือคะ”

“ไม่ค่ะ!” เธอส่ายหน้าราวกับฉันทำตัวเป็นเหลือรับ “เราพูดว่า ‘บนเกาะลองไอแลนด์’ ต่างหาก คุณไม่ได้อยู่ในเกาะสักหนอยี่นา – ฟังดูไม่รู้เรื่องรู้ราวสุดๆ เลย คุณอยู่บนเกาะต่างหาก”

เอนโซเกาผมสีเข้ม จะว่าไปแล้วเขาไม่มีผมหงอกเลย ส่วนฉันนะหรือ ถ้าไม่ได้ย่ำย้อมผมยี่หื้อแคลรอลละก็คงเห็นผมหงอกเต็มหัวตั้งแต่ตอนนิโคเกิดแล้ว กลับกันเอนโซมีเคราหงอกแค่มือกี้เส้นตอนเลี้ยงหนวดคราให้ยาว พอฉันบอกเรื่องนี้ เขาก็จะมหนังสือหัวตัวเองจนได้ผมหงอกเส้นหนึ่งมาอดฉันทำเหมือนเรื่องมันจะดีขึ้นอย่างนั้นละ

“ฉันไม่เข้าใจ” ฉันพูด “หมายความว่า ทุกคนควรพูดว่าตัวเองอยู่บนฮาวาย หรือบนสเตเทนไอส์แลนด์หรือคะ”

รอยยิ้มเลือนหายไปจากใบหน้าเธอ “เอ่อ สเตเทนไอส์แลนด์เป็นคนละกรณีกันค่ะ”

ฉันพยายามส่งสายตาให้เอนโซ แต่เขาแค่ดูขบขันจากเรื่องทั้งหมดนี้ “เอาละ เราดีใจที่ได้อยู่บนเกาะลองไอแลนด์แห่งนี้ละ ซูเซตต์ แล้วเราก็ตั้งตารอร่วมกันมือค้ำกับคุณในคืนพรุ่งนี้ด้วยครับ”

“อดใจรอไม่ไหวเลยละค่ะ” เธอเอ่ย

ฉันผินยิ้ม “ฉันควรเตรียมอะไรไปด้วยหรือเปล่าคะ”

“อ้อ” เธอยกนิ้วชี้ขึ้นตะคอง “เอาของหวานมาตีใหม่”

เยี่ยมเลย ทีนี้ฉันก็ต้องขบคิดว่าควรเตรียมของหวานพรรคไหนให้ได้
มาตรฐานชูเซตต์ลีนะ โอรีโอหนึ่งกล่องคงไม่ผ่านแหงๆ “เข้าทำดิเนะ!”

ชูเซตต์เดินกลับบ้านตัวเองที่หลังใหญ่กว่ามาก เสียงสั่นสูงดังกระทบ
ทางเท้าทุกอย่างก้าว ฉันมวนท้องขึ้นมา ตอนซื้อบ้านหลังนี้ ฉันตื่นเต้นมาก
เราเบียดเสียดกันในอพาร์ทเมนต์รุ่มนวลนานเหลือเกิน และในที่สุดฉันก็ได้
ครอบครองบ้านในฝันสักที

แต่ตอนนี้ฉันเริ่มสงสัยขึ้นมาเป็นครั้งแรกแล้วว่า ฉันตัดสินใจพลาด
อย่างไร้เหตุผลหรือเปล่าที่ย้ายมาที่นี่

สาม

คืนนี้ พวกเราสี่คนกินมื้อค่ำด้วยกันที่โต๊ะครัว รู้ใหม่ว่าโต๊ะครัวคืออะไร ก็โต๊ะที่เหมาะสมจะตั้งไว้ในครัวพอดีอย่างไรเล่า ไขได้แล้ว ตอนนี่ครัวของเรามีพื้นที่มากพอให้วางโต๊ะได้ทั้งตัวเลยนะ ห้องครัวเก่าแทบมีที่ไม่พอสำหรับหนึ่งคนด้วยซ้ำ

เราสั่งอาหารจากร้านอาหารที่หย่อนเมนูเอาไว้ในตู้จดหมายบ้านเรา ฉันไม่ใช่พวกเลือกกินสักเท่าไร เอนโซก็เช่นกัน เขาไม่กินแค่อาหารอิตาลี เพราะเขาบอกว่า พอไม่มีร้านไหนทำอาหารอิตาลีอร่อยเลย ทุกครั้งที่กินจึงผิดหวังเสมอ แต่เขากินพิซซ่าที่สั่งมาที่บ้านนะ เพราะในสายตาเขา นั่นไม่ใช่อาหารอิตาลีแท้

เอาเองก็ไม่จู้จี้เรื่องนี้ แต่นิโคเลือกกินมาก ด้วยเหตุนี้ฉันจึงต้องเตรียมข้าวขาวจานหนึ่งให้ลูกชายเป็นพิเศษ และต้องใส่เนยก้อนเล็ก ๆ พร้อมโรยเกลือเยาะ ๆ ด้วย ส่วนพวกเราที่เหลือกินผัดหมี่เนื้อใส่บรอกโคลีอย่างเอร็ดอร่อย ฉันแน่ใจทีเดียวว่าตอนนี้ข้าวคลุกเนยไหลเวียนอยู่ในกระแสเลือดนิโคแล้ว

“มื้อค่ำมื้อแรกของพวกเราในบ้านหลังใหม่” ฉันประกาศด้วยความภาคภูมิใจ “ในที่สุดก็ได้เจิมโต๊ะครัวของเราแล้ว”

“ทำไมแม่พูดแบบนี้ตลอดเลยล่ะฮะ” นิโคถาม “ทำไมชอบพูดว่าเราเจิมของทุกสิ่งทุกอย่างเลย”

ว่ากันตามตรง ฉันไม่แน่ใจว่าเขาเคยได้ยินฉันพูดคำว่า “เจิม” มาก่อนไหม แล้วฉันก็พูดคำนี้อย่างน้อยห้าครั้งในช่วงไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา ก่อนหน้านี้นั้น ตอนเรานั่งโซฟา ฉันพูดว่าเราเจิมห้องนั่งเล่น แล้วพอเขาออกไปที่สนามหลังบ้านพร้อมลูกเบสบอล ฉันก็บอกว่าเขาเจิมสนาม และฉันคงพูดว่าจะเจิม

โถ้วมไปแล้วด้วยเหมือนกัน

“แม่แต่ตื่นตื่นเรื่องบ้านใหม่เท่านั้นเอง” เอนโซเอี่ยมมือข้ามโต๊ะคร้ว
มาจับมือฉัน “แล้วแม่ก็พูดถูกนะ บ้านสวยมาก”

“ก็สวยอยู่ล่ะ” นิโคยอมรับ “แต่ผมอยากให้บ้านเป็นสีแดงและมี
ซุ้มประตูสีเหลือง”

เออละ ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าลูกชายเพิ่งบอกว่าอยากอยู่ในร้านแมคโดนัลด์
ฉันไม่สน เราซื้อบ้านหลังนี้เพื่อลูกๆ ตอนอยู่บรองซ์ เราเบียดเสียด
กันในอพาร์ทเมนต์คับแคบ และพวกผู้ชายก็เริ่มมองเอาตาด้วยสายตาทะเลยม
ระหว่างเดินกลับบ้าน ตอนนี้อยู่ในเขตการศึกษาแสนวิเศษ เด็กๆ จะมี
สนามหลังบ้านให้เล่นและสามารถเดินเตร่ทั่วละแวกนี้ได้โดยไม่ต้องกังวลว่า
จะโดนดักปล้น แม่ทั้งคู่จะไม่ซาบซึ่งเรื่องนั้น นี่ก็เป็นเรื่องดีที่สุที่สุดที่เราจะทำให้
พวกเขาได้แล้ว

“แม่คะ” เอดาเขี่ยเส้นไปทั่วจาน และฉันก็สังเกตเห็นว่าเธอแทบไม่กิน
อะไรเลย “เราจะไปโรงเรียนพรุ่งนี้เลยใช่ไหมคะ”

เธอขมวดคิ้วสีเข้มเข้าหากัน ลูกๆ สองคนเหมือนพอมากจนราวกับ
เป็นร่างโคลน ส่วนฉันก็เป็นแค่ตุ๋บที่เบ่งพวกเขาออกมาเท่านั้น เอดาหน้าตา
สะสวย ผมยาวสีดำขลับและดวงตาสีน้ำตาลกลมโตกินพื้นที่ครึ่งหนึ่งของ
ใบหน้า เอนโซบอกว่าเธอหน้าเหมือนแอนโทเนีย พี่สาวของเขาไม่มีผิ
ตอนนี้เธออยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ อีกไม่นาน เธอจะเป็น
ผู้หญิงที่ใครๆ ก็ต้องมองเหลียวหลัง ถึงเวลานั้น ฉันค่อนข้างแน่ใจว่าเอนโซ
ต้องเดินถือไม้เบสบอลตลอดเวลา เขาหวงเธอมาก แต่เขาไม่ยอมรับหรอก

“ลูกพร้อมไปโรงเรียนหรือยัง” ฉันถาม

“พร้อมค่ะ” เธอตอบ แม้จะส่ายหน้าปฏิเสธก็ตาม

“วันหยุดช่วงฤดูใบไม้ผลิจบลงพอดี” ฉันชี้ “ทุกคนไม่ได้เจอหน้าเพื่อน
เป็นอาทิตย์เลยนะ พวกเขาอาจจำหน้ากันไม่ได้ด้วยซ้ำ”

เอดาดูไม่ตลกสักนิด แต่นี้โคหัวเราะคิกคัก

“พอขับรถไปส่งลูกพรุ่งนี้ได้” เอนโซเสนอ “นั่งรถกระบะพ่อไปได้”

ดวงตาเธอหอบประกายระยิบระยับ เพราะเธอชอบนั่งรถกระบะของพ่อ

“ขอหนูนั่งเบาะหน้าได้ไหมคะ”

เอนโซเล็กก็มองฉัน เขาชอบตามใจเด็ก ๆ แต่ฉันก็รู้สึกขอบคุณที่เขาถามความเห็นฉันก่อน

“ลูกรัก อันที่จริงแล้ว” ฉันเอ่ย “ลูดยังเด็กเกินกว่าจะนั่งเบาะหน้าแต่รออีกไม่นานหรอกจ้ะ”

“พู่นี่ผมอยากนั่งรถรับส่ง!” นิโคประกาศ เมื่อปีก่อนเราอยู่ใกล้โรงเรียนประถมมากเกินไปจนไม่ต้องนั่งรถรับส่งของโรงเรียน ตอนนั้นเขาจึงยกระดับประสบการณ์การ “นั่งรถรับส่ง” ให้เทียบเท่ากับการเยี่ยมชมโรงงานช็อกโกแลตที่มีอูมปา ลูมป้าส์¹ อยู่เต็มไปหมด ดูเหมือนเขาจะเอาแต่คิดวนถึงเรื่องนั้น “นะฮะ แม่”

“ได้สิ” ฉันเอ่ย “ส่วนเอดา ถ้าลูกอยากไปกับพ่อ...”

“ไม่ค่ะ” เธอตอบเสียงหนักแน่น “หนูจะนั่งรถรับส่งกับนิโค”

ไม่ว่าใครจะบอกว่าลูกสาวฉันเป็นอย่างไร เอาเข้าจริงเธอหวนน้องชายเข้าขั้นเหลือเชื่อ ฉันเคยได้ยินมาว่าเด็กเล็กๆ อาจอิจฉาถ้าเราพาเด็กทารกอีกคนเข้าบ้าน แต่เอดาหลงรักนิโคตั้งแต่แรกเจอ เธอทิ้งตุ๊กตาทุกตัวมาดูแลนิโคแทน ฉันมีรูปถ่ายที่น่ารักจนใจเจ็บตอนเอดาป้อนนมนิโคบนตักด้วย

“แล้วก็นะฮะ...” นิโคตักข้าวข้าวใส่ปากเพิ่ม ข้าวเข้าปากเขาจริง ๆ ราวแปดสิบเปอร์เซ็นต์เท่านั้น ส่วนที่เหลือกระจายอยู่บนตักและพื้นข้างใต้ “ผมขอเลี้ยงสัตว์ได้ไหมฮะ แม่ นะฮะ”

“เอ่อ” ฉันเอ่ย

“แม่บอกว่าพอผมโตขึ้นและมีความรับผิดชอบมากขึ้น แม่จะอนุญาตให้ผมเลี้ยงสัตว์” นิโคทวนความจำฉัน

เอาละ เขาโตขึ้นแล้วก็จริง แต่เรื่องความรับผิดชอบนั้น...

“เลี้ยงหมาเหออ” เอดาถามอย่างมีความหวัง

“เราต้องลือมรั้วก่อนคิดจะเลี้ยงหมานะ” ฉันบอกลูก ๆ นอกจากนี้

¹ คนงานในโรงงานช็อกโกแลตจากนิยายและภาพยนตร์เรื่อง *โรงงานช็อกโกแลตมหัศจรรย์ (Charlie and the Chocolate Factory)* บทประพันธ์ของโรอัลด์ ดาห์ล

ฉันก็อยากให้สถานะทางการเงินบ้านเรามั่นคงกว่านี้ก่อนจะเพิ่มจำนวนสมาชิกในครอบครัว

“เลี้ยงเต่าดีไหมล่ะ” เอดาเสนอ

ฉันตัวลั่น “ไม่จ๊ะ ขอร้องละ อย่าเลี้ยงเต่าเลยนะ แม่เกลียดเต่า”

“ผมไม่อยากเลี้ยงหมาหรือเต่า” นิโคว่า “ผมอยากเลี้ยงตุ๊กแต่นำข้าวต่างหาก”

ฉันแทบล้าลบกบอกโคลี “ตัวอะไรนะ”

“ซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยงที่ดินนะ” เอนโซเสริม “ดูแลง่ายมาก”

พระเจ้าช่วย เอนโซรู้ว่านิโคอยากเอาเจ้าตัวนำสยดสยองนี้เข้าบ้านอย่างนั้นหรือ “ไม่จ๊ะ เราจะไม่เลี้ยงตุ๊กแต่นำข้าว”

“ทำไมล่ะคะ แม่” นิโคดัดดัน “พวกมันแจ่มสุด ๆ เลยนะ ผมจะเลี้ยงไว้ในห้อง แล้วแม่จะไม่ฝันเห็นมันเลย ยกเว้นถ้าแม่อยากเห็นเองนะ”

เขายิ้มหวานใส่ฉันทันที ตอนนีเขาน้ำกลมน้ำรักและฟันหลอ แต่บอกได้เลยว่าอีกหกเจ็ดปีข้างหน้า เขาจะทำให้สาว ๆ ออกหักกันเป็นแถว เหมือนกับที่พ่อเขาเคยทำก่อนเราคบกัน

“แม่ไม่สนหรอกว่าจะเห็นไหม” ฉันบอก “แต่แม่รู้ว่ามันอยู่ไง”

“เราจะเลี้ยงในตู้อย่างมิดชิด” เอนโซบอกฉันแล้วส่งยิ้มแบบเดียวกันในสไตรล์เขา ฉันละเกลียดจริงๆที่สามีหล่อขนาดนี้

“ลูกจะเอาอะไรให้มันกินล่ะ” ฉันถาม

“แมลงหิวฮะ” นิโคตอบ

“ไม่” ฉันส่ายหน้า “ไม่ เราจะไม่เลี้ยงมัน”

“ไม่ต้องห่วงฮะ” นิโคเสริม “พวกมันเป็นแมลงหิวที่ไม่บินหิว ๆ”

“พวกมันเดินหิว ๆ แทนนะ” เอนโซเล่นมุก

“แม่ไม่ต้องเสียเงินสักกระดิดด้วยซ้ำ” นิโคเสริม “เราจะเพาะแมลงหิวกันเองฮะ”

“ไม่ ไม่ ไม่ ไม่”

เอนโซเอื่อมมือมาบีบเข้าฉันใต้โต๊ะ “มิลลี เรียบให้ลูกออกจากโรงเรียนเพื่อย้ายมาที่นั่นะ ถ้านิโคอยากเลี้ยงตุ๊กแต่นำข้าว...”

เหลวไหล เขาเองก็อยากเลี้ยงตักแตนตำข้าวหรือก้นา เป็นอะไรแบบที่ เอนโซน่าจะคิดว่าเจ๋งเลยละ

ฉันส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปหาเอดา ทว่าเธอแม้แต่จัดเส้นหมี่ เป็นหย่อมเล็กๆ บนจาน สะกดเป็นชื่อตัวเอง ปกติแล้วเธอไม่เชี่ยวชาญเล่น แปลว่าเธอกังวลมากทีเดียว

“ถ้าแม่ตอบตกลง” ฉันเอ่ย “เราจะไปซื้อตักแตนตำข้าวได้ที่ไหน”

เอนโซกับนิโคแปะมือกัน ซึ่งคงน่ารักดีถ้าฉันไม่ได้กลัวเจ้าแมลงที่หึ่งคู่ออยากเอาเข้าบ้านขนาดนี้

“เราซื้อไข่ตักแตนตำข้าวได้ล่ะ” นิโคอธิบาย พระเจ้า ทั้งคู่หารือเรื่องนี้ กันมานานแค่ไหนแล้วนะ ดูเหมือนพวกเขาจะเตรียมแผนการที่รัดกุมมาก ๆ เอาไว้แล้ว “แล้วมันก็จะฟักออกมาเป็นร่อยๆตัว”

“ร่อยๆตัว...”

“แต่ไม่เป็นไรเลย” เอนโซพูดเร็วเร็ว “เดี๋ยวพวกมันก็กินกันเอง ปกติแล้วจะเหลือแค่ตัวสองตัวเท่านั้น”

“แล้วเราก็เจิมพวกมันได้” นิโคเสริม “ตกลงนะฮะ แม่”

ฉันนึกภาพว่าซูเซตต์ โลเวลล์ จะหวาดกลัวแค่ไหนถ้ารู้ว่าชอยอันแสนสมบูรณ์แบบของเขามีตักแตนตำข้าวกับแมลงหัวที่บินไม่ได้อยู่เป็นฝูง ซึ่งถือเป็นเรื่องตลกเรื่องเดียวในสถานการณ์นี้ เอาละ ก็ได้ ฉันคงต้องยอมสินะ แต่ขอสาบานต่อพระเจ้าเลย ถ้ามีแมลงหัวที่แพร่เต็มบ้านหลังใหม่แสนสวยของฉัน นิโคต้องย้ายออกจากบ้านนี้ซะ

สี่

ถ้า ต้องจัดของจากกล่องอีกแม่แต่ใบเดียว ฉันคงอ้วกแน่

วันนี้ฉันจัดกล่องไปห้าพันล้านใบได้แล้วมั้ง นี่แค่ประมาณอย่างต่ำๆ นะ และตอนนี้ฉันก็ยืนอยู่ในห้องน้ำใหญ่ จ้องลั้งที่เขียนคำว่า “ห้องน้ำ” ด้วยปากกาเมจิก ฉันไม่มีกะใจจะแกะกล่องแล้ว แม่ข้างในจะมีอุปกรณ์อาบน้ำชิ้นสำคัญอยู่ที่ตาม คินนี่ฉันอาจใช้นิ้วแปร่งฟันไปก่อน

เสียงฝีเท้าดังขึ้นจากนอกห้อง และวินาทีต่อมาเอนโซก็ชะโงกหน้าเข้ามาในห้องน้ำ เขายิ้มเมื่อเห็นฉันยืนอยู่ข้างกล่อง**ห้องน้ำ**

“ทำอะไรอยู่เธอ” เขาถาม

ฉันไหลตก “จัดของ”

“คุณจัดของมาทั้งคืนแล้วนะ” เขาว่า “พอแล้ว ไว้ค่อยทำต่อพรุ่งนี้”

“แต่เราต้องใช้ของพวกนี้ ของใช้ในห้องน้ำนะ”

เอนโซทำที่เหมือนจะเกลี้ยกล่อมให้ฉันล้มเลิกความตั้งใจ แต่แล้วก็เปลี่ยนใจ เขาล้วงกระเป๋ากางเกงยื่นตัวเก่าและหยิบมิดพอกที่ปกติดตัวเสมอขึ้นมาแทน พ่อของเขาให้มิดเล่มนี้มาตอนเขายังเด็ก มันสลักตัวย่อ อ.อ. ตามชื่อเขา มิดเล่มนี้อายุเกือบสี่สิบปีแล้ว แต่เขาลับให้ผมกริบเสมอ มันจึงตัดเทพที่ปิดผนึกกล่องอุปกรณ์อาบน้ำได้อย่างง่ายดาย

เราช่วยกันนำอุปกรณ์อาบน้ำออกมา เมื่อแรกพบชายผู้นี้ที่ทำให้เขาฉันอ่อนยวบ ฉันไม่เคยนึกเลยว่าหลังจากนั้นเราจะได้ยืนจัดสบู่และขวดแชมพูเหนียวเหนอะด้วยกันในห้องน้ำ ที่น่าแปลกใจคือเอนโซปรับตัวเข้ากับชีวิตคู่ได้เป็นอย่างดี

ประจำเดือนฉันไม่มาหลังจากเราอยู่กินกันไม่ถึงปี แม้จะคุมกำเนิดอย่างเคร่งครัดแล้ว ฉันหวาดหวั่นที่จะบอกเขา ทว่าเขากลับตื่นเต้นสุดขีด **เราจะได้**

เป็นครอบครัวเดียวกันแล้ว! เขาพูด พ่อแม่และพี่สาวของเขาตายหมดแล้ว และฉันไม่เคยคิดเลยว่าการสร้างครอบครัวสำคัญต่อเขาแค่ไหน เดือนต่อมา เราก็ต่างงานกัน

และตอนนี้ก็ผ่านมาสิบปีกว่าแล้ว ฉันใช้ชีวิตครอบครัวแถบชานเมือง แบบที่ไม่เคยคิดฝัน ไม่เคยคิดว่าจะได้ใช้ชีวิตร่วมกับเอนโซ - หรือใครก็ตาม หลายคนอาจบอกว่ามันน่าเบื่อ แต่ฉันรักชีวิตแบบนี้ ฉันต้องการเพียงชีวิตธรรมดาที่เรียบง่าย ซึ่งกว่าจะได้สิ่งนั้นมาก็ต้องใช้เวลามากกว่าคนส่วนใหญ่

เอนโซหยิบมีดโกนออกจากกล่อง ในที่สุดก็เอาของออกมาหมดเกลี้ยง เสร็จเรียบร้อย เอาละ ยังเหลือกล่องอีกห้าพันล้านใบในบ้าน แต่อย่างน้อย เราก็จัดกล่องเรียบร้อยไปอีกใบ ดังนั้นก็เหลือกล่องอีกแค่ห้าพันล้านลบหนึ่งใบ เท่านั้น ฉันคาดว่าเราน่าจะจัดของเสร็จในอีกสามหรือสี่ทศวรรษให้หลัง

“เรียบร้อย” เอนโซเอ่ย “เราจัดของสำหรับวันนี้เสร็จแล้ว”

“อืม” ฉันเห็นด้วย

เขาเหลียวมองเตียงควีนไซซ์ที่คลุมด้วยผ้าปูที่นอนใหม่เอี่ยม ก่อนจะมองกลับมาที่ฉันพร้อมรอยยิ้มเป็นอันหน้า

“อะไรล่ะ” ฉันแย้ง “อยากเจิมเตียงเหรอ”

“เปล่า” เขาตอบ “ผมอยากทำให้เตียงแปดเบ็ดเป็นต่างหาก”

ฉันหลุดหัวเราะ แล้วเสียงหัวเราะก็ขาดหัวตอนเขารบตัวฉันขึ้น อืม ฉันข้ามธรณีประตูเหมือนคู่บ่าวสาวไปยังเตียงของเราในห้องนอนใหญ่แสนสวย ห้องใหม่ ฉันกำลังจะเตือนเขาว่าระวังปวดหลัง แต่พอคิดว่าเขายกกล่องที่มีน้ำหนักมากกว่าฉันสองเท่า (หวังว่านะ) เขาคงรู้ละว่าตัวเองทำอะไรอยู่ เขาเดินไปเรื่อย ๆ จนถึงเตียงแล้ววางฉันลงบนที่นอน

เอนโซกระซอกเสียงยืดอกและไต่ขึ้นคร่อมร่างฉัน เขาจูบต้นคอฉัน ทว่าต่อให้ฉันอยากตีมันต่าสิ่งนี้แค่ไหน หน้าต่างข้างเตียงสองบานใหญ่กลับยังดิ่งดูตสาตา ทำไมเราถึงไม่ซื้อมู่ลี่นะ คนโง่แบบไหนกันที่ย้ายเข้าบ้านใหม่โดยไม่ดูให้ตีว่ามีอะไรปิดหน้าต่างให้มิดชิดแล้วหรือยัง

จากจุดนี้ ฉันมองเห็นบ้านฝั่งตรงข้ามชัดแจ่ม หน้าต่างบ้านหลังนั้นมีตลันท์ แต่ฉันก็มองเห็นความเคลื่อนไหวแวบ ๆ ในห้องชั้นบนห้องหนึ่ง

อย่างน้อยฉันก็คิดว่าไม่ได้คิดไปเองนะ

เอนโซสังเกตเห็นฉันนั่งไปจึงผละออกมา “มีอะไรหรือ”

“หน้าตางงนะ” ฉันพึมพำ “มองเห็นหมดเลย”

เขาเงยหน้าขึ้นมองผ่านหน้าต่างบ้านเราไปยังบ้านเลขที่ 13 ถนนโลคัสต์สตรีต “ทางนั้นดับไฟแล้ว คงหลับแล้วละ”

พอมองหน้าต่างอีกครั้ง ฉันก็ไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดๆอีก แต่ก่อนหน้านั้นฉันเห็น ก่อนหน้านั้นแป็บเดียวเอง ฉันแน่ใจ “ฉันว่าพวกเขายังไม่หลับหรอก”

เขาขยิบตาใส่ฉัน “นั่นเราก็เล่นหนังสตั๊ให้พวกเขาดูกัน”

ฉันจ้องเขาเขม็ง

“ก็ได้” เขาบ่นงมเงา “แล้วถ้าเราปิดไฟล่ะ”

“ก็ได้”

เอนโซผละจากร่างฉันเพื่อปิดสวิตช์ไฟ ห้องตกอยู่ในความมืดทันที ฉันพลิกตัวไปมาบนเตียง ไม่อาจละสายตาดูหน้าต่างโล่งๆได้ “คุณเคยสงสัยไหมว่าทำไมเราถึงซื้อบ้านหลังนี้ได้ในราคาถูกนัก”

“ถูกหรือ” เอนโซโพล่ง “เราต้องใช้เงินเก็บทั้งหมดมาจ่ายค่ามัดจำเลยนะ! แล้วค่าผ่อนก็—”

“แต่เราซื้อบ้านต่ำกว่าราคาขายนะ” ฉันแย้ง “ไม่มีบ้านหลังไหนขายด้วยราคาต่ำกว่าราคาที่ตั้งไว้หรอก”

“บ้านเก่าต้องซ่อมนี่”

“บ้านหลังอื่นก็เหมือนกัน” ฉันยันตัวนั่งบนเตียง “แล้วเราก็ไม่เคยชนะประมูลสักครั้งด้วย”

เอนโซมองฉันด้วยสายตาดูหึงหวัดแวบหนึ่ง “เราได้บ้านในฝันของคุณมาแล้ว และตอนนี้คุณก็มีปัญหาเกี่ยวกับบ้านในฝันนั้นหรือ เราโชคดีไป! ทำไม่ถึงเชื่ออะไรยากขนาดนี้”

เพราะฉันยอมรับนะสิ - ว่าตัวเองไม่เคยโชคดี

“มิลลี่...” เอนโซพูดด้วยน้ำเสียงแหบพร่าที่เขารู้ว่าฉันไม่อาจต้านทานได้ “มาตีมด้าค่าคืนแรกที่บ้านในฝันของเราดีกว่าไหม”